

**LIETUVOS BANKO
PRIEŽIŪROS TARNYBOS
FINANSINIŲ PASLAUGŲ IR RINKŲ PRIEŽIŪROS DEPARTAMENTO
DIREKTORIUS**

SPRENDIMAS

DĖL M. Č. IR AAS „BTA BALTIC INSURANCE COMPANY“ GINČO NAGRINĖJIMO

2019 m. spalio 2 d. Nr. 242-393
Vilnius

Lietuvos bankas gavo M. Č. (toliau – pareiškėja) kreipimąsi, kuriuo prašoma išnagrinėti tarp pareiškėjos ir AAS „BTA Baltic Insurance Company“, veikiančios Lietuvoje per įsteigtą filialą, (toliau – draudikas) kilusį ginčą.

N u s t a t y t a:

2019 m. birželio 19 d. įvyko eismo įvykis, per kurį susidūrus dviem automobiliams buvo apgadintas pareiškėjai priklausantis automobilis „BMW 740“, valst. Nr. (*duomenys neskelbtini*), (toliau – automobilis). Pareiškėja vadovaudamasi Lietuvos Respublikos transporto priemonių valdytojų civilinės atsakomybės privalomojo draudimo įstatymo (toliau – TPVCAPDĮ) 13 straipsnio 1 dalimi, kreipėsi į draudiką, apdraudusį eismo įvykio kaltininko – automobilio valdytojo civilinę atsakomybę privalomuoju transporto priemonių valdytojų civilinės atsakomybės draudimu.

2019 m. birželio 21 d. automobilį apžiūrėjo draudiko ekspertas. Įvertinus užfiksuotus išorinius automobilio sugadinimus DAT programa buvo apskaičiuota 2 243,46 Eur (be PVM) žala. 2019 m. birželio 28 d. pareiškėjai buvo išsiųsta remonto darbų sąmata.

2019 m. liepos 2 d. pareiškėja draudikui el. paštu pateikė nepriklausomo turto vertintojo UAB „Verlita“ sudarytą transporto priemonės vertinimo ataskaitą Nr. (*duomenys neskelbtini*) (toliau – Vertinimo ataskaita), joje automobiliui padaryta žala įvertinta 4 767,94 Eur (be PVM).

Gavęs Vertinimo ataskaitą, draudikas kreipėsi į tris remonto įmones: UAB „Temis“, UAB „Autovisata“ ir UAB „Delondas“, kad būtų apskaičiuota transporto priemonės automobilio sugadinimų remonto kaina. UAB „Temis“ sudarytoje automobilio remonto sąmatoje nurodyta, kad remontas kainuos 1 655,94 Eur (be PVM), UAB „Autovisata“ sudarytoje automobilio remonto sąmatoje buvo nurodytos 3 346,48 Eur (be PVM) automobilio remonto išlaidos, o UAB „Delondas“ sudarytoje automobilio remonto sąmatoje nurodyta, kad automobilį galima suremontuoti už 3 069,79 Eur (be PVM).

Draudikas pareiškėją raštu informavo, kad buvo priimtas sprendimas išmokėti 2 690,74 Eur (be PVM) draudimo išmoką, atlyginančią dėl įvykio padarytą žalą. Kadangi draudikui nebuvo pateikti dokumentai, patvirtinantys faktinę transporto priemonės remonto kainą, o įvardytos remonto įmonės nustatė remonto kainą pagal savo įkainius ir pateikė pasiūlymus suremontuoti transporto priemonę, draudikas draudimo išmoką apskaičiavo pagal pateiktą trijų remonto įmonių pasiūlytos kainos vidurkį. Draudikas taip pat akcentavo ir tai, kad draudimo išmoka gali būti perskaičiuota, jei, remontuojant transporto priemonę, bus pastebėta papildomų defektų. Pareiškėja nesutiko su draudiko priimtu sprendimu, todėl tarp šalių kilo ginčas.

Kreipimesi į Lietuvos banką dėl vartojimo ginčo nagrinėjimo pareiškėja prašo rekomenduoti draudikui išmokėti draudimo išmoką, apskaičiuotą pagal Vertinimo ataskaitą. Pareiškėja nurodo, kad nė vieno iš servisų, kurie sudarė sąmatas, anksčiau nebuvo girdėjusi, ir informavo, kad, draudikui apskaičiavus 2 690,74 Eur (be PVM) draudimo išmoką, kreipėsi į žinomus servisus, pastarieji patvirtino, kad už draudiko apskaičiuotą sumą neįmanoma atlikti remonto darbų. Pareiškėjos teigimu, draudiko nurodytos remonto įmonės, priešingai, nei turto vertintojas UAB „Verlita“, sąmatas sudarė net neapžiūrėję automobilio. Atsižvelgdama į tai ir remdamasi Lietuvos Respublikos turto ir verslo vertinimo pagrindų įstatymo 23 straipsnio 1 dalies nuostata, kad „turto arba verslo vertinimo ataskaita laikoma teisinga, kol Priežiūros

įstaiga nėra nustačiusi jos neatitikties šio įstatymo 22 straipsnyje nustatytiems reikalavimams ir (arba) kol ji nėra nuginčyta teisme“, pareiškėja prašė rekomenduoti draudikui išmokėti draudimo išmoką, apskaičiuotą remiantis Vertinimo ataskaitoje nurodytais duomenimis.

Atsiliepime į pareiškėjos kreipimąsi draudikas nurodė, kad Eismo įvykio metu padarytos žalos administravimo ir išmokos mokėjimo taisyklių (patvirtintos Lietuvos Respublikos Vyriausybės 2008 m. vasario 13 d. nutarimu Nr. 122) (toliau tekste – Taisyklės) 15 punkte yra nustatyta, kad draudimo išmoka gali būti apskaičiuojama pagal nukentėjusio trečiojo asmens realiai patirtas dėl eismo įvykio sugadintos transporto priemonės remonto išlaidas arba teoriniu skaičiavimų būdu. Draudiko teigimu, kai nukentėjęs trečiasis asmuo automobilio neremontuoja, draudimo išmoka apskaičiuojama įvertinus būtinas automobilio remonto išlaidas (be PVM). Taisyklėse nustatyta, kad būtinos automobilio remonto išlaidos apskaičiuojamos pagal vidutinius darbų ir keičiamų detalių įkainius, atitinkančius technologijos lygį, vadovaujantis rekomenduojamais laiko normatyvais.

Draudikas pabrėžė, jog Taisyklių 13 punkte nustatyta, kad draudikas turi teisę nustatyti nukentėjusio trečiojo asmens transporto priemonei padarytos žalos dydį, vadovaudamasis įmonių, turinčių teisę remontuoti sugadintą turtą, pateiktais turto remonto išlaidų skaičiavimais. Draudikas teigė, kad, vadovaudamasis Taisyklių 13 punkto nuostatomis, kreipėsi į tris rinkoje veikiančias automobilių remonto įmones, kad būtų pateikti automobilio remonto išlaidų skaičiavimai pagal tų remonto įmonių nustatytus darbų ir detalių įkainius. Draudiko teigimu, remiantis Taisyklių 15 punkto nuostatomis, buvo apskaičiuota 2 690,74 Eur (be PVM) dydžio vidutinė automobilio remonto kaina, t. y. buvo priimtas sprendimas draudimo išmoką apskaičiuoti pagal trijų remonto įmonių pasiūlytos kainos vidurkį.

Draudikas mano, kad pareiškėjos pateikta Vertinimo ataskaita realiai patirtų išlaidų nepagrindžia, todėl laikytina, jog tai, kad nuostolis turi būti apskaičiuotas būtent pagal Vertinimo ataskaitą, šiuo atveju nėra įrodyta. Draudikas savo apskaičiuotą draudimo išmokos dydį grindžia oficialiai Lietuvoje veikiančių ir nemažą darbo patirtį turinčių remonto įmonių sudarytomis sąmatomis, o tai atitinka teisės aktų nuostatas, kad draudikas yra įpareigotas atlyginti būtinąsias nukentėjusio asmens išlaidas, apskaičiuotas pagal vidutinius darbų ir keičiamų detalių ir (ar) dalių įkainius.

Atsakydamas į pareiškėjos kreipimesi į Lietuvos banką nurodytus argumentus, kad žalos dydis buvo nustatytas iš nuotraukų, draudikas pažymėjo, jog žalos dydžio vertinimas remiantis nuotraukomis, kuriose užfiksuoti sugadinimai, yra nusistovėjusi draudimo bendrovių praktika. Ši praktika neprieštaruoja ir Lietuvos Respublikos teismų precedentams, nes Vilniaus apygardos teismo nutartyje civilinėje byloje Nr. 2A-1706-585/2016 konstatuota, kad *„Aplinkybė, jog sąmata parengta pagal nuotraukas, neapžiūrėjus transporto priemonės, nelemia pačios sąmatos ydingumo. Remonto išlaidoms apskaičiuoti buvo panaudotos nuotraukos, kuriose yra aiškiai užfiksuoti vizualiai matomi transporto priemonės apgadinimai. Apeliantas neįrodinėjo, jog egzistavo ir paslėpti apgadinimai, kurių nebūtų galima nustatyti, neapžiūrėjus pačios transporto priemonės.“* Ten pat konstatuota ir tai: *„Tokia draudiko praktika, pagal kurią apgadinimų apimtis ir jų ištaisymo kaštų įvertinimas atliekamas apžiūrint nuotraukas, negali būti pripažinta savaime neleistina. Taip yra išvengiama sąnaudų, neabejotinai patiriamų faktiškai apžiūrint apgadintąjį turtą.“*

Draudikas atsiliepime taip pat nurodė, kad nors pareiškėja ir teigė, jog draudiko pasirinktos remonto įmonės, kurios sudarė remonto darbų sąmatas, yra niekam nežinomos, ir pabrėžė, kad sąmatos nesudarė BMW atstovė UAB „Krasta Auto“, tačiau UAB „Temis“, UAB „Delondas“ ir UAB „Autovisata“ atlieka transporto priemonių remontus oficialiai, laikydamosi Lietuvos Respublikos teisės aktų, kuriuose yra įtvirtinta privaloma paslaugos teikimo garantija. Šios remonto įmonės turi ilgametę patirtį transporto priemonių remonto srityje, todėl draudikas neturi pagrindo abejoti jų kompetencija. Draudikas taip pat pažymėjo, kad neturėjo pagrindo kreiptis būtent į BMW atstovą Lietuvoje dėl remonto sąmatos sudarymo, nes transporto priemonė nėra garantinė (gamybos metai – 2005), dėl to ir remontuoti šią transporto priemonę būtent BMW atstovo remonto įmonėje nėra poreikio, nes tai gali padaryti ir kitos remonto įmonės.

Taip pat draudikas pažymėjo, kad pareiškėjos pateikta Vertinimo ataskaita realiai patirtų išlaidų nepagrindžia, o dokumentų, kuriais remiantis būtų galima teigti, kad draudiko apskaičiuotos draudimo išmokos nepakaks per eismo įvykį atsiradusiems automobilio sugadinimams suremontuoti, pareiškėja nepateikė. Dėl šios priežasties, draudiko teigimu laikytina, kad Vertinimo ataskaita grindžiamo nuostolio dydis nėra įrodytas, nors žalos dydį visais atvejais privalu įrodyti ją patiriančiam asmeniui, nes ji nėra preziumuojama.

Atsižvelgdamas į tai, draudikas mano, kad sprendimas išmokėti pareiškėjai 2 690,74 Eur draudimo išmoką laikytinas pagrįstu ir nenukrypstančiu nei nuo teisės aktų normų, nei nuo teismų praktikos.

K o n s t a t u o j a m a :

Vadovaujantis Lietuvos banko valdybos 2012 m. sausio 26 d. nutarimu Nr. 03-23 patvirtintų Vartotojų ir finansų rinkos dalyvių ginčų neteisminio sprendimo procedūros Lietuvos banke taisyklių 45 punktu, vartojimo ginčai Lietuvos banke nagrinėjami laikantis rungimosi, ginčų nagrinėjimo operatyvumo, koncentracijos, ekonomiškumo ir bendradarbiavimo principų. Nagrinėdamas ginčą Lietuvos bankas atlieka pateiktų įrodymų vertinimą, kurio pagrindu priimamas sprendimas.

Atsižvelgiant į ginčo šalių paaiškinimus ir pateiktus įrodymus, darytina išvada, kad šalių ginčas kilo dėl draudimo išmokos, atlyginančios per 2019 m. birželio 19 d. eismo įvykį automobiliui padarytų sugadinimų remonto išlaidas.

Vertinant Lietuvos bankui ginčo šalių pateiktus įrodymus, svarbu pažymėti, kad TPVCAPDĮ 15 straipsnio 3 dalyje įtvirtinta žalos dydžio nustatymo taisyklė: turtui padarytos žalos dydį nustato atsakingas draudikas, vadovaudamasis įgaliotų asmenų ir (ar) turto vertintojų ataskaitomis ir dokumentais, įrodančiais padarytos žalos aplinkybes, faktą ir dydį. Minėta žalos dydžio nustatymo taisyklė detalizuota Taisyklių 13 punkte: nukentėjusio trečiojo asmens turtui (transporto priemonei ar kitam kilnojamajam ar nekilnojamajam turtui) padarytos žalos dydį nustato atsakingas draudikas ar biuras, vadovaudamasis atsakingo draudiko ar biuro įgaliotų asmenų (ekspertų) ir (ar) turto vertintojų ataskaitomis ar išvadomis, įmonės, kurioje remontuojamas sugadintas turtas, pateiktais šio turto remonto išlaidų skaičiavimais ir (ar) atsižvelgdamas į įmonės, kuri turi teisę remontuoti sugadintą turtą, pateiktus šio turto remonto išlaidų skaičiavimus ar remonto išlaidų pagrindimo dokumentus, taip pat į nukentėjusio trečiojo asmens pateiktus žalos dydį įrodančius dokumentus.

Vadovaujantis Taisyklių 15 punktu, žalos dėl turto sugadinimo, kai jį remontuoti ekonomiškai tikslinga, atlyginimo dydis nustatomas pagal turėtas remonto išlaidas, būtinas atkurti sugadintą turtą ar jo detalių ir (ar) dalių rinkos vertę iki eismo įvykio. Jeigu nukentėjęs trečiasis asmuo turto neremontuoja, atlyginamos apskaičiuotos būtinos turto remonto išlaidos (be PVM) atkurti sugadintą turtą ar jo detalių ir (ar) dalių rinkos vertę iki eismo įvykio. Būtinas remonto išlaidas sudaro remonto darbų, dažymo darbų, keičiamų dalių (nuvertinant dalis dėl nusidėvėjimo) bei dažymo medžiagų vertė ir papildomos išlaidos (transportavimo, saugojimo, techninės ekspertizės ir kitos išlaidos). Būtinos remonto išlaidos apskaičiuojamos pagal vidutinius darbų ir keičiamų detalių ir (ar) dalių įkainius, atitinkančius technologijos lygį, vadovaujantis rekomenduojamais laiko normatyvais.

Atsižvelgiant į pirmiau minėtas per eismo įvykį patirtos žalos nustatymą reglamentuojančias teisės aktų nuostatas, pažymėtina, kad turto Vertinimo ataskaita, neginčijant joje nurodytų duomenų teisingumo, yra vienas iš, bet ne vienintelis, žalos dydį padedančių nustatyti įrodymų, todėl turėtų būti vertinama atsižvelgiant į visų turimų – taigi, tiek draudiko, tiek pareiškėjos pateiktų – įrodymų visumą. Konstatavus minėtą aplinkybę, kartu darytina išvada, jog turto vertinimo ataskaitos buvimas savaime nesuponuoja ir prielaidos, kad ji turi didesnę įrodomąją galią nei kiti žalos administravimo byloje esantys įrodymai ir savaime jų nepaneigia, nes, kaip jau minėta, turto Vertinimo ataskaita yra viena iš įrodinėjimo priemonių, ji turi būti vertinama kartu su kitais įrodymais pagal bendrąsias įrodymų vertinimo taisykles.

Pareiškėja, remdamasis UAB „Verlita“ sudaryta Vertinimo ataskaita, prašo išmokėti draudimo išmoką, atlyginančią automobiliui per 2019 m. birželio 19 d. eismo įvykį padarytų sugadinimų remonto išlaidas. Siekdamas nuginčyti turto Vertinimo ataskaitą, draudikas vadovaujasi remonto įmonių UAB „Temis“, UAB „Delondas“ bei UAB „Autovisata“ pateikta informacija apie transporto priemonės remonto išlaidas.

Remiantis draudiko atliktu rinkos tyrimu, nustatyta, kad UAB „Temis“ nurodė, jog transporto priemonę suremontuotų už 1 655,94 Eur (be PVM); UAB „Autovisata“ nurodė, kad automobilis būtų suremontuotas už 3 346,48 Eur (be PVM), o UAB „Delondas“ nurodė, kad automobilio remonto išlaidos sudarytų 3 069,79 (be PVM).

Vertinant pareiškėjos reikalavimą draudimo išmoką apskaičiuoti pagal Vertinimo ataskaitą, pažymėtina, kad, atsižvelgiant į transporto priemonių valdytojų civilinės atsakomybės privalomojo draudimo sutarčių kompensacinę paskirtį ir nuostolių draudimo

sutartyse, prie kurių priskiriamos minėtos sutartys, įgyvendinamą CK 6.251 straipsnyje įtvirtintą visiško nuostolių atlyginimo principą, žalos atlyginimu turi būti siekiama gražinti ją patyrusį asmenį į iki pažeidimo buvusią padėtį. Teisingas žalos atlyginimas reiškia ir tai, kad, sprendžiant ginčą dėl žalos atlyginimo, turi būti nustatytas tikrasis žalos dydis, nes, nustačius mažesnę už tikruosius nuostolius žalos dydį, iš dalies yra neapgintos nukentėjusio asmens teisės. Kai nustatytas žalos dydis viršija tikruosius nuostolius, nukentėjęs asmuo nepagrįstai praturtėja skolininko sąskaita (Lietuvos Aukščiausiojo Teismo 2014 m. sausio 7 d. nutartis, priimta civilinėje byloje Nr. 3K-3-44/2015).

Išanalizavus pateiktus duomenis, matyti, kad pateiktos UAB „Temis“, UAB „Delondas“ bei UAB „Autovisata“ sudarytos automobilio remonto sąmatos patvirtina, kad automobilio atkūrimo iki būklės, buvusios prieš 2019 m. birželio 19 d. įvykį, išlaidos nesiekia turto vertintojo nustatytų transporto priemonės remonto išlaidų ir turto vertintojo apskaičiuotos automobilio remonto išlaidos skiriasi nuo tų, kurias apskaičiavo remonto įmonės. Dėl šios priežasties, remiantis Lietuvos bankui pateiktais įrodymais, negalima teigti, kad turto vertintojas, nustatydamas automobilio remonto išlaidų dydį, vadovavosi CK 6.38 straipsnyje įtvirtintu sutarčių vykdymo ekonomiškumo principu ir automobilio remonto išlaidų dydį apskaičiavo, atsižvelgdamas į ekonomiškiausią, o ne į brangiausią transporto priemonės remonto variantą.

Pažymėtina, kad Lietuvos bankui nebuvo pateikta įrodymų, patvirtinančių, kad draudiko pateiktos remonto sąmatos buvo sudarytos nesivadovaujant Taisyklių 15 punkto nuostatomis. Remonto įmonių skaičiavimai buvo atlikti vadovaujantis Lietuvos Respublikos susisiekimo ministro ir Lietuvos Respublikos finansų ministro įsakymu 2000 m. balandžio 17 d. Nr. 120 / 2000 m. balandžio 14 d. Nr. 101 patvirtintos Kelių transporto priemonių vertinimo instrukcijos 14 punktu, kuriame įtvirtintas transporto priemonių atkūrimo sąnaudų nustatymo principas iš esmės atitinka Taisyklių 15 punkto nuostatą dėl būtinų remonto išlaidų atlyginimo ir apskaičiavimo, taikant vidutinius remonto darbų įkainius, atitinkančius technologijos lygį. Atsižvelgiant į CK 6.251 straipsnyje įtvirtintą visiško nuostolių atlyginimo principą ir vadovaujantis CK 6.38 straipsnio 3 dalyje nustatytu prievolių vykdymo ekonomiškiausiu būdu principu, darytina išvada, kad draudiko apskaičiuotas žalos dydis yra pagrįstas objektyviais įrodymais (remonto įmonių sudarytomis transporto priemonės remonto sąmatomis), patvirtinančiais, kad už apskaičiuotą nuostolius kompensuojančią išmoką automobilis būtų visiškai atkurtas į iki 2019 m. birželio 19 d. eismo įvykio buvusią padėtį, o tai atitinka teisės aktuose įtvirtintas žalos nustatymo taisykles.

Pareiškėja kreipimesi į Lietuvos banką nurodo, kad draudikas nepagrįstai nuostolio dydį apskaičiavo pagal nežinomų remonto įmonių pateiktus skaičiavimus. Vertinant visus Lietuvos bankui pateiktus duomenis, svarbu pažymėti, kad draudiko pateiktos remonto sąmatos yra sudarytos kompiuterine žalos dydžio apskaičiavimo programa „Audatex“. Lietuvos Respublikos susisiekimo ministro ir Lietuvos Respublikos finansų ministro 2000 m. balandžio 17 d. įsakymu Nr. 120 patvirtintos Kelių transporto priemonių vertės nustatymo tvarkos 4 ir 36 punktuose yra nustatyta, kad, vertinant transporto priemonės atkūrimo (remonto) išlaidas, galima vadovautis kompiuterine programa „Audatex“, kurioje pateikiamos vidutinės rinkoje vyraujančios atsarginių detalių ir dalių kainos ir remonto darbų įkainiai. Pareiškėja nei Lietuvos bankui, nei draudikui nepateikė jokių duomenų, kurių pagrindu būtų galima nustatyti, kad draudiko pateiktos remonto sąmatos yra neteisingos, nėra įtraukta tam tikrų dalių ar remonto darbų, kainos yra nepagrįstai mažos arba nėra galimybės atkurti pareiškėjos transporto priemonės už remonto sąmatose nurodytą sumą. Atsižvelgiant į minėtas teisės aktų nuostatas, darytina išvada, kad draudiko pateiktos automobilio remonto sąmatos yra teisingos, pagrįstos ir atitinka teisės aktuose įtvirtintas žalos apskaičiavimo taisykles. Nors pareiškėja teigia, kad kitos remonto įmonės informavo, kad už draudiko apskaičiuotą draudimo išmoką neįmanoma atlikti kokybiško automobilio remonto, tačiau tokius savo teiginius pagrindžiančių duomenų pareiškėja nepateikė.

Pareiškėja kreipimesi į Lietuvos banką akcentuoja ir tai, kad Vertinimo ataskaita yra parengta vadovaujantis Lietuvos Respublikos turto ir verslo vertinimo įstatymu, o remiantis minėto įstatymo 23 straipsnio 1 dalies nuostata, turto arba verslo vertinimo ataskaita laikoma teisinga, kol priežiūros įstaiga nėra nustačiusi jos neatitikties teisės aktų reikalavimams ir (arba) kol ji nėra nuginčyta teisme. Vertinant šiuos pareiškėjos teiginius, pažymėtina, kad, kaip jau minėta pirmiau, turto vertinimo ataskaita, neginčijant joje nurodytų duomenų teisingumo, yra vienas iš, bet ne vienintelis, žalos dydį padedančių nustatyti įrodymų, todėl šis įrodymas turi būti vertinamas atsižvelgiant į visų turimų – taigi, tiek draudiko, tiek

pareiškėjos pateiktų – įrodymų visumą. Lietuvos Respublikos turto ir verslo vertinimo pagrindų įstatymo 24 straipsnio 1 dalies nuostata, kad turto vertinimo ataskaita turi juridinę galią, jeigu ji atitinka šio įstatymo 23 straipsnyje nurodytus reikalavimus, ir šio straipsnio 1 dalies nuostata, kad turto vertinimo ataskaita laikoma teisinga, kol ji nenuginčyta įstatymų nustatyta tvarka, reiškia, kad turto vertinimo ataskaita atitinka rašytiniams įrodymams keliamus reikalavimus, – tai nustatyta Lietuvos Respublikos civilinio proceso kodekso 197 straipsnio 1 dalyje (Lietuvos Aukščiausiojo Teismo Civilinių bylų skyriaus teisėjų kolegijos 2007 m. spalio 22 d. nutartis, priimta civilinėje byloje Nr. 3K-3-413/2007).

Turto ir verslo vertinimo pagrindų įstatymo 23 ir 24 straipsniuose nėra nuostatų, kad turto vertinimo ataskaitos turėtų didesnę įrodomąją galią vertinant įrodymus, pateiktus nagrinėjant civilinio pobūdžio ginčą. Konstatavus minėtą aplinkybę, kartu darytina išvada, kad turto vertinimo ataskaitos buvimas savaime nesuponuoja ir prielaidos, kad ji turi aukštesnę įrodomąją galią, nei kiti žalos administravimo byloje esantys įrodymai, ir savaime jų nepaneigia, nes, kaip jau buvo minėta, turto vertinimo ataskaita yra viena iš įrodinėjimo priemonių, kuri turi būti vertinama kartu su kitais įrodymais pagal bendrąsias įrodymų vertinimo taisykles.

Atsižvelgiant į tai, kad Lietuvos bankui pateikti įrodymai suteikia pagrindą konstatuoti, kad draudiko sprendimas draudimo išmoką apskaičiuoti pagal remonto įmonių nustatytų automobilio remonto išlaidų vidurkį atitinka tikslios žalos dydžio nustatymo taisykles, nėra pagrindo pareiškėjos reikalavimo draudimo išmoką apskaičiuoti pagal Vertinimo ataskaitos duomenis pripažinti pagrįstu.

Konstatuotų aplinkybių kontekste taip pat svarbu pažymėti ir tai, kad nesivadovavimas nepriklausomo turto vertintojo sudaryta Vertinimo ataskaita nereiškia, kad draudikas, pareiškėjai pateikus įrodymus, patvirtinančius, kad už išmokėtą draudimo išmoką nebuvo galima atkurti jai priklausančios transporto priemonės iki 2019 m. birželio 19 d. eismo įvykio buvusią būklę, neturėtų atlyginti ir pareiškėjos nuostolių, viršijančių išmokėtą draudimo išmoką.

Remdamasis tuo, kas išdėstyta, ir vadovaudamasis Lietuvos Respublikos vartotojų teisių apsaugos įstatymo 27 straipsnio 1 dalies 3 punktu, Lietuvos banko valdybos 2012 m. sausio 26 d. nutarimo Nr. 03-23 „Dėl Vartotojų ir finansų rinkos dalyvių ginčų neteisminio sprendimo procedūros Lietuvos banke taisyklių patvirtinimo“ 2 punktu ir šiuo nutarimu patvirtintų Vartotojų ir finansų rinkos dalyvių ginčų neteisminio sprendimo procedūros Lietuvos banke taisyklių 59.3 papunkčiu, n u š p r e n d ž i u:

Atmesti pareiškėjos M. Č. reikalavimus.

Lietuvos banko sprendimas dėl ginčo esmės yra rekomendacinio pobūdžio ir teismui neskundžiamas. Vartotojui ir finansų rinkos dalyviui išlieka teisė dėl ginčo sprendimo kreiptis į teismą arba kitą ginčų nagrinėjimo instituciją įstatymų nustatyta tvarka. Kreipimasis į teismą po Lietuvos banko sprendimo dėl ginčo esmės priėmimo nelaikomas šio sprendimo apskundimu.

Reguliuojamos rinkos priežiūros skyriaus
viršininkas, pavaduojantis Finansinių paslaugų
ir rinkų priežiūros departamento direktorių

Vaidas Cibas